

Arrest

nr. 178 412 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 20 juli 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ANAS, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2007 dient de verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op studies in België. Het visum lang verblijf wordt toegestaan bij beslissing van 30 juli 2007.

1.2. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen, blijkt dat de verzoeker op 29 augustus 2007 in België aankomt en dat hij op 30 oktober 2007 in het bezit wordt gesteld van een A-kaart geldig tot 31 oktober 2008 en waarvan de duur telkens wordt verlengd, en dit een laatste keer tot 31 oktober 2011.

1.3. Op 12 april 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 24 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 26 mei 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op dezelfde dag wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest nr. 135 646 van 19 december 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 26 mei 2014.

1.5. Op 31 augustus 2015 treedt de verzoeker op het consulaat van Turkije te Antwerpen in het huwelijk met G.E., die de Turkse nationaliteit heeft.

1.6. Op 20 januari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – van G.E., zijn Italiaanse schoonvader. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“Bewijs dat hij/zij in het land van herkomst ten laste is van EU’er OF deel uitmaakt van gezin EU’er, bewijs dat door ernstige gezondheidsredenen hij/zij persoonlijke verzorging door EU’er behoeft”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- document maandelijkse uitkering op naam van G.U.;
- loonbrieven op naam van G.S.;
- uitkeringsattest op naam van G.E.;
- rekeninguittreksels;
- getuigenverklaring op naam van P.Z.;
- huurcontract op de namen van M.Z. en E.G.;
- verklaring geen financiële steun;
- verklaring lidmaatschap.

Op 15 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 20 juli 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.01.2016 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'. Verder stelt artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: 'De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van het gezin'.

Betrokkene diende een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn schoonvader zijnde G. E. (...), van Italiaanse nationaliteit).

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten voor:

- Document van de Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen Antwerpen, d.d. 11.04.2016, betreffende de maandelijkse uitkering van G. Ū. (...) (schoonzus betrokkene).
- Loonfiches op naam van G. S. (...) (schoonmoeder betrokkene) voor de maanden 12/2015-03/2016.
- Uitkeringsattest van de Voorzorg op naam van de referentiepersoon omtrent invaliditeitsuitkeringen voor de maanden 01/2015-03/2016.
- Stortingen van de referentiepersoon naar betrokkene op 04.09.2015, 07.09.2015, 21.10.2015, 22.10.2015, 17.11.2015, 22.01.2016, 29.03.2016 en 30.03.2016. Deze stortingen dateren van toen betrokkene reeds in België verbleef en vingen aan slechts kort voor de aanvraag tot gezinshereniging, en zeggen dus niets over de situatie van in het land van oorsprong. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt. Er werden geen documenten voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds financiële en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon in het land van herkomst.
- Verklaring door een derde zijnde 'Z. P. (...)', d.d. 10.04.2016. Dit beschouwen we als een verklaring op eer. Verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijke en waarachtigheid. Huurcontract appartement tussen betrokkene en Z. P. (...), start op 12.10.2015, geregistreerd op 19.10.2015. Dit toont aan dat betrokkene en zijn echtgenote op een ander adres wonen dan de referentiepersoon. De gegevens uit het rijksregister bevestigen deze vaststelling. Dit document toont niet afdoende aan dat betrokkene zich bij de referentiepersoon heeft komen voegen en ten laste is van hem. Verklaring OCMW Antwerpen dat betrokkene geen financiële steun ontving, d.d. 06.04.2016. Dit attest toont niet aan dat betrokkene bijgevolg ten laste is van de referentiepersoon. Verder zegt dit attest niets over het feit of de referentiepersoon al dan niet steun heeft ontvangen van het OCMW.
- Verklaring lidmaatschap De Voorzorg op naam van betrokkene, als persoon ten laste, d.d. 11.04.2016. Dit attest zegt niets over het feit of betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verder werd er geen enkel document voorgelegd en zitten er geen aanwijzingen in het administratief dossier van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf verstrekken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 47/1, ° 2 schrijft voor: "(...)"

Artikel 47/3, § 2 bepaalt: "(...)"

Uit de voormelde artikelen blijkt dat de familieleden van de Unieburger die niet in artikel 40bis, § 2 Vw bedoeld zijn en die documenten, uit het land van herkomst, voorleggen waaruit blijkt dat ze, in hun land van oorsprong, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, recht op verblijf hebben.

In casu diende verzoeker een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in, in functie van zijn schoonvader, de heer G. E. (...). De band van aanverwantschap tussen verzoeker en referentiepersoon is tot stand gekomen op 31.08.2015. Op die dag trad verzoeker met de dochter van referentiepersoon, mevrouw G. E. (...) van Turkse nationaliteit, in het huwelijk op het Turkse consulaat te Antwerpen (zie stuk 5). Intussen werd de huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen geregistreerd in het rijksregister (zie stuk 16). De echtgenoten wonen sinds 12.10.2016, met hun twee kinderen, samen op (...) (zie stuk 6).

De band van aanverwantschap die tussen verzoeker en referentiepersoon (in België) is ontstaan staat dus buiten kijf.

Om aan te tonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, legde verzoeker verschillende documenten voor o.a. uitkeringsattesten (invaliditeitsuitkering) van referentiepersoon (zie stuk 9), loonfiches van zijn schoonmoeder (mevrouw G. S. (...)) (zie stuk 10) en uitkeringsattest (werkloosheidsuitkering) van zijn schoonzuster (mevrouw G. U. (...)) (zie stuk 11).

Verder legde verzoeker andere documenten neer om zijn afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon te bewijzen. Daarin wordt aangetoond dat er verschillende geldstortingingen werden uitgevoerd vanaf september 2015 tot heden van de rekening van referentiepersoon naar verzoeker om de kosten van die laatste, o.a. de huur, te dekken (zie stuk 12).

Niettemin haalt verweerder in de bestreden beslissing aan dat de bovenvermelde geldstortingingen uit een periode dateren waarin verzoeker reeds in België verbleef en dus niets zeggen over de situatie van in het land van oorsprong.

De bestreden beslissing bepaalt dat de Storting van de referentiepersoon naar betrokkene op 04.09.2015, 07.09.2015, 21.10.2015, 22.10.2015, 17.11.2015, 22.01.2016 en 30.03.2016 dateren van toen betrokkene in België verbleef en vingen aan slechts kort voor de aanvraag tot gezinshereniging, en zeggen dus niets over de situatie van in het land van oorsprong. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Er werden geen documenten voorgelegd van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds financiële en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon in het land van herkomst”.

Verzoeker ontkent niet dat zowel Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad betreffende als artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de eis leggen op de "andere" familieleden van de Unieburger het ten laste te zijn in het land van herkomst te bewijzen.

Artikel 3, 2, a van de Richtlijn bepaalt immers het volgende: “(...)”.

Artikel 47/1 werd reeds hierboven vermeld en benadrukt ook dat "het ten laste zijn" in het land van herkomst moet bewezen worden.

Verzoeker betwist dus de voormelde wettelijke bepalingen niet, maar vindt het gewoon absurd van verweerder dat hij het toepassingsgebied van de eis die daarin wordt opgelegd, nl. ten laste te zijn in het land van herkomst, uitbreidt tot situaties waarvan de band van aanverwantschap in het gastland (in casu België) is ontstaan.

In casu kende verzoeker de referentiepersoon niet toen hij in Turkije was. Verzoeker maakte toen m.a.w. nog geen deel uit van de familie van referentiepersoon. De familiale band is immers in België ontstaan. Verzoeker, die zich (op basis van een studentenvisum) sinds 2008 op het Belgische grondgebied bevindt (zie stuk 2), trouwde met de dochter van referentiepersoon op 31.08.2015 op het Turkse Consulaat te Antwerpen (zie stuk 5). De band van aanverwantschap tussen verzoeker en referentiepersoon is sindsdien tot stand gekomen.

Wanneer de verwerende partij de in de Europese en nationale wetgeving opgelegde eis op gevallen, waarvan de band van aanverwantschap in het gastland is tot stand gekomen, toepast, schendt zij immers artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/38.

Wat artikel 37/1 betreft, verweerder past het begrip "ten laste zijn in het land van herkomst", toe te passen op gevallen die door de voormelde wetsbepalingen niet worden bedoeld.

Het begrip "ten laste zijn in het land van herkomst" is immers van toepassing op verblijfsaanvragen waarvan de band van aanverwantschap reeds in het land van herkomst is ontstaan. De toepassing daarvan op verblijfsaanvragen ingediend in België zou onredelijk zijn. Het zou m.a.w. onverstandig en ook onredelijk zijn de eis van ten late te zijn in het land van oorsprong op te leggen aan een aanvrager van wie de band van aanverwantschap met de Unieburger hier in België is ontstaan. Deze zou immers geen bewijzen kunnen voorleggen van een relatie die toen niet bestond (RvV 29.02.2016, nr. 163.233).

De uitbreiding van het toepassingsgebied van de voormelde eis druist dus in tegen de inhoud van artikel 47/1 en doet daar bijgevolg een inbreuk op.

Bovendien bepaalt artikel 47/3, §2, 2e lid, Vw. dat bij ontstentenis van de documenten uit het land van herkomst, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Hiermee wordt bedoeld dat het bewijs vrij is wanneer "het ten laste zijn" niet kan bewezen worden a.d.h.v. documenten uit het land van herkomst. Elk passend middel kan in dit verband gebruikt worden.

Verzoeker legde verschillende documenten voor waarin wordt aangetoond dat hij financieel afhankelijk is van referentiepersoon (zie stuk 12). Verweerder betwist het bestaan van deze financiële hulp (geldstortingen) niet maar verzet zich enkel tegen het feit dat ze uit een periode dateren waarin verzoeker in België verbleef, wat onredelijk is, gezien de band van aanverwantschap is pas in België ontstaan.

Verder schendt verweerder eveneens Richtlijn 2004/38 door de persoonlijke situatie van verzoeker niet volledig in overweging te nemen in de bestreden beslissing.

Overeenkomstig Richtlijn 2004/38 moet de persoonlijke situatie van de aanvragers zorgvuldig worden onderzocht door de nationale overheden om na te gaan of de aanvragers al dan niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van een verblijfsrecht, rekening houdend met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Dit wordt bevestigd in overweging 6 van de Richtlijn: "Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn".

Het zelfde wordt herhaald door de Mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement en de Raad (COM 2009 (313)): "Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn".

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met de relatie tussen verzoeker en referentiepersoon, die niet ter discussie staat (zie stukken 5, 13, 4, 7 en 6, 16), noch met de financiële afhankelijkheid van verzoeker van referentiepersoon, (zie stuk 12) wat een schending van de Europese Richtlijn van 2004 uitmaakt.

Tenslotte, stelt verweerder in de bestreden beslissing dat er geen aanwijzingen in het administratief dossier zitten waaruit zou blijken dat verzoeker reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van referentiepersoon.

De bestreden beslissing schrijft het volgende voor: "verder werd er geen enkel document voorgelegd en zitten er geen aanwijzingen in het administratief dossier van waaruit zou blijken dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon".

De afwezigheid van dergelijke documenten is toe te schrijven aan het feit dat de band van aanverwantschap tussen verzoeker en referentiepersoon, zoals hierboven reeds werd vermeld, pas sinds 2015 is ontstaan. Verzoeker verbleef toen in België en daarom zou het voor hem onmogelijk zijn bewijzen voor te leggen uit zijn land van herkomst voor een relatie die destijds nog niet bestond."

2.1.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Tevens wordt machtsoverschrijding aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing schendt eveneens het beginsel van het verbod van machtsoverschrijding, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht en de hoorplicht.

Betreffende het beginsel van het verbod van machtsoverschrijding: dit houdt in dat de administratieve overheid niet onbevoegd mag handelen anders wordt deze handeling als onrechtmatig beschouwd. Het verbod van machtsoverschrijding raakt immers de openbare orde.

In casu nam verweerder een beslissing in het kader van een gezinsherenigingaanvraag ingediend op basis van artikel 47/1 Vw.

Verweerder is immers slechts bevoegd kennis te nemen van verblijfsaanvragen waarvan de bloed-of aanverwantschap reeds in het land van herkomst is ontstaan. Dit kan afgeleid worden uit de woorden "in het land van herkomst, ten laste zijn...". Ten laste zijn in het land van herkomst veronderstelt dat verzoeker de referentiepersoon reeds (in het land van herkomst) kent, anders zouden de woorden "in het land van herkomst" overbodig zijn en geen enkele connotatie hebben.

Verblijfsaanvragen waarvan de bloed-of aanverwantschapsband in België is ontstaan blijven buiten de bevoegdheid van verweerder want noch de vreemdelingenwet, noch het Delegatiebesluit van 18 maart 2009, noch het Ministerieel besluit van 19 december 2014 tot wijziging van het Delegatiebesluit vertrouwen die bevoegdheid toe aan verweerder.

Wanneer verweerder een beslissing, in dit verband, neemt, treedt hij buiten zijn bevoegdheid op en schendt hij bijgevolg het beginsel van het verbod van machtsoverschrijding.

Het redelijkheidsbeginsel impliceert dat de administratieve overheid bij het nemen van haar beslissingen alle belangen tegen elkaar moet afwegen, ze moet m.a.w. de grenzen van redelijkheid niet overschrijden.

In casu heeft verweerder de grenzen van redelijkheid overschreden door in de bestreden beslissing te stellen dat verzoeker, van wie de band van aanverwantschap in België is ontstaan, moet aantonen dat hij ten laste is geweest in het land van herkomst.

Het zou ondenkbaar zijn dat een redelijk oordelende overheid, die in dezelfde omstandigheden moet beslissen, dezelfde eis/beslissing zou opleggen/nemen.

In het kader van de toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel is Uw Raad in de uitoefening van het wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren en met kennis van zaken een beslissing nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuurshandeling moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

In casu heeft verweerder zich duidelijk niet zorgvuldig genoeg voorbereid bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder verloor uit het oog dat de band van aanverwantschap tussen verzoeker en referentiepersoon in België is ontstaan, toch vroeg hij aan verzoeker documenten voor te leggen uit het land van oorsprong. Dit wijst op de onzorgvuldige voorbereiding van verweerder voor de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht van de overheid impliceert dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

In casu heeft verweerder de aanvraag van verzoeker geweigerd omwille van het feit dat die laatste niet kon aantonen dat hij ten laste is geweest van referentiepersoon in het land van oorsprong. Verweerder kon echter niet bewijzen dat de band van aanverwantschap tussen verzoeker en referentiepersoon reeds in Turkije was ontstaan. Die is immers in België ontstaan. Bijgevolg kan verweerder niet verwachten van verzoeker dat hij bewijzen uit het land van oorsprong voorlegt voor een afhankelijkheidsrelatie die niet in het land van oorsprong maar wel in het gastland, nl. België, is tot stand gekomen.

De bestreden beslissing steunt dus op motieven waarvan het feitelijk bestaan niet naar behoren is bewezen.

Ook in rechte kunnen de motieven niet ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking worden genomen. De afhankelijkheidsrelatie die in artikel 47/1 en 47/3 wordt bedoeld is slechts van toepassing op verblijfsaanvragen waarvan de bloed- of aanverwantschap reeds in het land van herkomst is ontstaan. Iets anders beweren zou de inhoud van de wettekst ondermijnen.

Betreffende het hoorrecht bepaalt artikel 41 lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat het "recht op behoorlijk bestuur" ook het recht inhoudt "van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". De Toelichting bij voormeld Handvest (Pb 2007 C-303/02) wijst op het feit dat behoorlijk bestuur door de rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het Gerecht van Eerste Aanleg wordt erkend als een algemeen rechtsbeginsel.

Niet alleen moet het bestuur bij het nemen van een beslissing de relevante feiten correct en volledig vaststellen, waarden en interpreteren. Ook moet zij zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen,...(S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, 161.)

De hoorplicht impliceert dat het bestuur de betrokkene hoort voorafgaand aan de beslissing.(F. DEBAEDTS, "De algemene rechtsbeginselen in het administratief recht", TBP 1989, 646.)

Voorwaarde voor deze hoorplicht vanwege het bestuur is een "ernstige maatregel die de belangen (materiële of morele) van betrokkene zwaar of ernstig aantasten".(RvSt 19 april 1993, nr. 42.600, RvSt 21 april 1997, nr. 65.968, RvSt 10 december 2003, nr. 126.255)

Het kan niet worden ontkend dat de bestreden beslissing een ernstige maatregel inhoudt voor verzoeker.

Indien verweerder moeite zou hebben gedaan bij het horen van verzoeker, zou hij te weten gekomen zijn dat de band tussen verzoeker en referentiepersoon niet in het land van herkomst, wel in België is ontstaan. Bijgevolg zou verzoeker deze nadelige beslissing niet gekregen hebben.

Verwerende partij is dan daarom tekortgeschoten in haar verplichting om zich te vergewissen van de noodzakelijke en nuttige gegevens alvorens een beslissing te nemen."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet en van de richtlijn 2004/38/EG.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van het verbod op machtsoverschrijding, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht en van de hoorplicht.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker geeft een uitgebreide feitelijke uiteenzetting omtrent de documenten die hij in het kader van zijn aanvraag overmaakte aan verwerende partij. Hij stelt dat hij niet betwist dat hij dient aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, doch vindt het absurd dat verwerende partij die eis uitbreidt tot situaties waarvan de band pas in het gastland is ontstaan. In het land van herkomst maakte verzoeker geen deel uit van het gezin van de referentiepersoon. Door de in de Europese en nationale wetgeving gestelde eis van het ten laste zijn in het land van herkomst toe te passen op verzoeker, wiens verwantschapsband pas in het gastland is ontstaan, zou verwerende partij artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/38/EG schenden.

Verzoeker betoogt verder dat verwerende partij buiten haar bevoegdheid is getreden, door in casu een beslissing te nemen. Zij kon geen beslissing nemen, daar de aanverwantschapsband slechts ontstaan is in het land van herkomst. Bovendien zou verwerende partij het hoorrecht hebben geschonden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daarop kritiek levert. Hij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Hij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat hij niet heeft aangetoond dat hij voorafgaandelijk en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn.

Op 20 januari 2016 diende verzoeker, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonvader G. E. (...), van Italiaanse nationaliteit.

Hij werd in die bijlage 19ter verzocht volgende documenten voor te leggen: "bewijs dat hij/zij in het land van herkomst ten laste is van EU'er OF deel uitmaakt van het gezin van EU'er, bewijs dat door ernstige gezondheidsredenen hij/zij persoonlijke verzorging door EU'er behoeft."

*De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:
"(...)"*

De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime

appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidscontrole hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

In casu legde verzoeker een document van de hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen Antwerpen op naam van mevrouw G. Ü. (...), verzoekers schoonzus, loonfiches op naam van mevrouw G. S. (...), verzoekers schoonmoeder, een uitkeringsattest van de voorzorg op naam van de referentiepersoon, stortingsbewijzen van de referentiepersoon aan verzoeker (d.d. 04/09/2015, 07/09/2015, 21/10/2015, 22/10/2015, 17/11/2015, 22/01/2016, 29/03/2016, 30/03/2016) die allen dateren van na de aankomst van verzoeker in België, verklaringen van een derde, de heer Z. P. (...), een huurcontract afgesloten tussen verzoeker en de heer Z. P. (...) waaruit blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn echtgenote en derhalve niet met de referentiepersoon, een verklaring van het OCMW van Antwerpen waaruit blijkt dat verzoeker geen financiële steun ontvangt en een verklaring van lidmaatschap bij 'De Voorzorg' op naam van verzoeker.

Uit het geheel van de documenten blijkt niet afdoende dat verzoeker voorafgaandelijk en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn.

Verzoeker betwist dit niet en betoogt dat hij evenmin betwist dat hij dient aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, doch vindt het absurd dat verwerende partij die eis uitbreidt tot situaties waarvan de band pas in het gastland is ontstaan.

Terwijl de wet op dit punt duidelijk is en artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet enkel in de mogelijkheid voorziet aan de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden een verblijfsrecht toe te kennen indien zij er in geslaagd zijn aan te tonen dat zij "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie". Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, noch de richtlijn 2004/38/EG voorzien in een afwijking wanneer de verwantschapsband pas in het gastland is ontstaan, zodat verzoeker onmogelijk kan voorhouden als zou verwerende partij voormelde bepaling schenden. Het gegeven dat verzoeker, die een aanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonvader G. E. (...), het absurd en onredelijk vindt dat de artikelen 47/1, 2° en 74/3, §2 van de vreemdelingenwet op zijn aanvraag worden toegepast, doet daaraan geen afbreuk. Verzoeker erkent met zijn kritiek slecht dat hij niet onder de toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet valt. Zijn betoog als zou verwerende partij, door de in de Europese en nationale wetgeving gestelde eis van het ten laste zijn in het land van herkomst op hem toe te passen, artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/38/EG schenden, faalt in rechte.

Verzoeker lijkt verder nog een verkeerde interpretatie te geven aan artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet. Het zijn immers de documenten die moeten aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie, die moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst en bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. Verzoeker legde echter geen enkel document voor dat uitgaat van de bevoegde overheden van zijn land van oorsprong of van herkomst en dat aantoonde dat hij ten laste is of deel uitmaakt van de referentiepersoon, noch legde hij enig ander document voor waaruit blijkt dat hij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van de referentiepersoon. Derhalve maakte verwerende partij correcte toepassing van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, door het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Verzoekers betoog is bovendien contradictorisch waar hij enerzijds stelt dat verwerende partij buiten haar bevoegdheid is getreden, door in casu een beslissing te nemen op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, terwijl volgens hem slechts een beslissing zou kunnen worden genomen indien de verwantschapsband reeds bestond in het land van herkomst en anderzijds door te betogen dat verwerende partij artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet heeft geschonden door de eis van het ten laste zijn in het land van herkomst op hem toe te passen.

Verwerende partij heeft geheel terecht verzoekers aanvraag, ingediend op 20 januari 2016 in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonvader G. E. (...), en de daarbij overgemaakte stukken onderzocht en verzoeker kan geenszins ernstig voorhouden als zou er sprake zijn van machtsoverschrijding omdat na onderzoek gebleken is dat hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij reeds in het land van ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoeker kan verder bezwaarlijk voorhouden als zou verwerende partij geen rekening hebben gehouden met zijn relatie, noch met de financiële afhankelijkheid die zou moeten blijken uit de geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker, nu rekening werd gehouden met alle elementen die zich in het administratief dossier bevinden. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466) Waar verzoeker thans allerlei nieuwe stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift, zijnde onder andere de huwelijksfoto's, het bewijs van de registratie van de huwelijksakte en de geboorteakte van zijn kinderen, gaat hij eraan voorbij dat de regelmatigheid van de beslissing beoordeeld dient te worden op grond van de stukken waarover verwerende partij beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Zij verwijzing naar die nieuwe stukken is derhalve niet dienstig en doet hoe dan ook geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verwerende partij merkt verder op dat verzoeker, inzake de hoorplicht, voorbij gaat aan het feit dat de thans bestreden beslissing een antwoord vormt op de aanvraag die hij indiende en waarbij hij de mogelijkheid had om alle dienstige stukken en elementen voor te leggen die hij belangrijk achtte. Verzoeker heeft dus wel degelijk de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze voor zijn standpunt op te komen. Het stond hem bovendien vrij zijn aanvraag aan te vullen. De hoorplicht kan evenwel niet worden geïnterpreteerd als zou dit beginsel de verplichting inhouden voor verwerende partij om wanneer zij het voornemen heeft een beslissing te nemen omtrent een aanvraag, zij die voorgenomen beslissing zou moeten meedelen aan verzoeker teneinde hem alsnog de mogelijkheid te geven stukken en elementen aan te brengen die de uitkomst van die beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer 148.267 van 22 juni 2015:

“Verder merkt de Raad op dat de hoorplicht in casu niet van toepassing is. (...) Bovendien heeft de verzoekster de mogelijkheid gehad om bij haar aanvraag en ook bij een latere aanvulling van deze aanvraag alle stukken en elementen bij te brengen die zij nuttig achtte teneinde van de diensten van de verweerder het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. Uit de bewoordingen van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts een verplichting, doch enkel een mogelijkheid, worden afgeleid om bijkomende bescheiden en inlichtingen op te vragen bij de aanvrager of bij enige overheid.”

Verzoeker haalt bovendien geen enkele argumentatie aan waarvan hij meent dat hij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van zijn dossier. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Hij betoogt dat indien hij gehoord was geweest hij erop had kunnen wijzen dat zijn verwantschapsband met de referentiepersoon ontstaan is in België, terwijl uit administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts op 31 augustus 2015 in het Turkse consulaat te Antwerpen in het huwelijk is getreden met mevrouw G. E. (...), doch dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voorafgaandelijk en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat hij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Verzoeker toont hij niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Een schending van het hoorrecht en artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Tot slot laat verwerende partij gelden dat verzoeker niet betwist dat hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij onvermogen is en dat uit de huurcontract, geregistreerd op 19 oktober 2015, blijkt dat hij samenwoont met zijn echtgenote en niet met de referentiepersoon, zodat niet afdoende werd aangetoond dat hij zich bij de referentiepersoon heeft komen voegen en ten laste is van hem. Aangezien verzoeker die motieven niet betwist, kan de kritiek gericht tegen één van de motieven opgenomen in de bestreden beslissing hoe dan ook niet tot de nietigverklaring ervan leiden.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig.”

2.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*

- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheids-problemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Het gehele betoog van de verzoeker is er op gericht om aan te tonen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het begrip “land van herkomst” te eng interpreteert en dat dit *in casu* wel degelijk België kan zijn. Hij laat gelden dat zijn band van verwantschap met de referentiepersoon in België is tot stand gekomen en dat hij de referentiepersoon in Turkije nog niet kende, zodat het absurd

is van de verwerende partij om de vereiste dat men reeds van in het land van herkomst ten laste van de referentiepersoon dient te zijn, uit te breiden naar situaties, zoals *in casu*, waarbij de aanverwantschap pas in het gastland is ontstaan.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van de verzoeker, met name dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoeker verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze

burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, *in casu* België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Waar de verzoeker in het eerste middel tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 163 233 van 29 februari 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de Burgerschapsrichtlijn wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.1.2. De verzoeker werpt in het tweede middel op dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de bevoegdheid van de verwerende partij om. Volgens de verzoeker blijkt uit artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris slechts bevoegd is om kennis te nemen van een verblijfsaanvraag wanneer de bloed- of aanverwantschapsband reeds van in het land van herkomst is ontstaan. De verzoeker laat gelden dat verblijfsaanvragen buiten de bevoegdheid van de verwerende partij vallen wanneer de bloed-of aanverwantschapsband in België is ontstaan en dat noch de Vreemdelingenwet, noch het Delegatiebesluit van 18 maart 2009, noch het Ministerieel besluit van 19 december 2014 die bevoegdheid aan de verwerende partij toevertrouwen. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. Uit de aanvraag van de verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger blijkt dat de verzoeker "zich bij het gemeentebestuur heeft aangeboden om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de

Europese Unie in te dienen in zijn hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin, met name van G., E. (...)”. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon zonder overschrijding van macht vaststellen dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te bekomen op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Bovendien toont de verzoeker ook niet aan welke rechtsnorm de bevoegdheid om kennis te nemen van een verblijfsaanvraag van een ander familielid van een Unieburger dan de in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden, maar waarbij de bloed- of aanverwantschapsband in het gastland is ontstaan aan een ander overheidsorgaan zou hebben opgedragen. Aldus wordt machtsoverschrijding niet aangetoond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

De verzoeker laat gelden dat uit artikel 41, tweede lid, van het Handvest volgt dat het recht op behoorlijk bestuur ook het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen inhoudt en dat het recht op behoorlijk bestuur door de rechtsspraak van het Gerecht van Eerste Aanleg en het Hof van Justitie wordt erkend als een algemeen rechtsbeginsel.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., punt 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punt 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 45). Te dezen laat de verzoeker gelden dat indien hij gehoord zou zijn geweest, hij had kunnen duiden dat de band tussen de referentiepersoon en hemzelf niet in het land van herkomst, doch wel in België is ontstaan zodat hij de thans nadelige beslissing niet zou hebben gekregen. Er dient evenwel op te worden gewezen dat hij ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat het bestuur *in casu*, nadat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens hem dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat hij ten laste was van zijn schoonvader, hem alsnog diende uit te nodigen om zijn eigen onzorgvuldig handelen bij het verzamelen van de bewijsstukken recht te zetten. Bovendien is uit het voorgaande reeds gebleken dat de omstandigheid dat de juridische band tussen de verzoeker en zijn schoonvader pas in het gastland – *i.e.* België – is ontstaan, geen afbreuk doet aan de vereiste dat men reeds van in het land van herkomst moet ten laste zijn geweest van de Unieburger die men wenst te vervoegen, zodat de verzoeker geen belang vertoont bij zijn betoog.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.3.5. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. Tevens wordt in de uiteenzetting van het middel gewag gemaakt van een schending van artikel 22bis van de Grondwet en van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 8 EVRM bepaalt: "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling".

Artikel 22 van de Grondwet schrijft voor: "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- leven en zijn gezinsleven".

Zowel artikel 8 EVRM als artikel 22 van de Grondwet waarborgen voor elk rechtssubject het recht op gezinsleven van zijn of haar gezinsleven. Op de overheid rust de plicht om maatregelen te nemen die inherent zijn aan de effectieve eerbiediging van het gezinsleven. De overheid moet m.a.w. een fair evenwicht nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (EHRM 18 december 1986, nr. 9697/82, Roy Johnston, Janice and Nessa Williams-Johnston v. Ireland).

Om tot het bestaan van een gezinsleven te besluiten hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband twee criteria: (1) er moet een band van bloed-of aanverwantschap bestaan, en (2) deze familiale band moet voldoende hecht zijn (EHRM 18 mei 1988, nr. 10730/84, R. Berrehab v. Netherlands).

In casu heeft verzoeker zijn aanverwantschap met zijn schoonvader (referentiepersoon) kunnen aantonen door het huwelijkscontract dat hij sloot met de dochter (G. E. (...)) van die laatste op 31.08.2015 (zie stuk 5). Intussen wordt de huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen in het rijksregister geregistreerd (zie stuk 16).

Doch de band tussen verzoeker en referentiepersoon dateert immers van voor het huwelijk. Verzoeker had reeds een relatie met mevrouw Esra (sinds 2012). In 2013 kregen ze samen een kind, Z. N. A. (...) (zie stuk 4). Dit jaar kreeg het echtpaar een tweede kind, M. A. (...) (zie stuk 7). Deze band wordt dus alleen maar steviger.

Daarnaast kan men wel degelijk spreken van een hechte gezinsband tussen verzoeker en referentiepersoon. Verzoeker brengt wekelijks een bezoekje aan referentiepersoon, en ook omgekeerd. De hechte familiale band binnen de Turkse cultuur is algemeen geweten.

Aangezien verzoeker meerderjarig is, is het noodzakelijk, om van de bescherming van artikel 8 EVRM te kunnen genieten, aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen verzoeker en referentiepersoon anders dan de affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. France). Dit kan aangetoond worden a.d.h.v. verschillende indicaties, zoals: het samenwonen en de financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon.

In casu woont verzoeker niet samen met de referentiepersoon. Toch komt die laatste financieel tussen in de kosten van verzoeker, hij betaalt immers de huur en andere kosten van verzoeker (zie stuk 12).

Bovendien heeft verzoeker al zijn gezinsleden hier in België en daarom zou het voor hem onmogelijk zijn een normaal gezinsleven in zijn land van oorsprong te leiden (EHRM 24 April 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. France). Zowel de echtgenote van verzoeker als zijn twee kinderen verblijven (wettig) in België. De verwijdering van verzoeker uit het grondgebied zal hem het recht op gezinsleven dat gewaarborgd staat in artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet ontnemen.

Tenslotte, zullen de belangen van de kinderen van verzoeker geschaad worden door de uitvoering van de bestreden beslissing (artikel 22bis GW en artikel 3 IVRK).

Artikel 22bis GW bepaalt: "... Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat...".

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag schrijft voor: "1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

Het is duidelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen van verzoeker. Een kind heeft er alle belang bij aan om door beide ouder gezamenlijk opgevoed te worden.

Daarnaast is een scheiding van een kind en een van zijn ouders slechts mogelijk indien het kind zelf er belang bij heeft (artikel 9 IVRK).

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt: "(...)".

In casu groeien de kinderen in een liefdevolle en warme omgeving waaruit het moeilijk kan afgeleid worden dat een scheiding van de vader in het belang van de kinderen is.

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat wanneer het echtpaar met de twee kinderen in Turkije zouden gaan wonen, het familieleven van de echtgenote (G. E. (...)) in het gedrang zou komen, mevrouw E. (...) heeft immers al haar familieleden in België (vader (referentiepersoon), moeder en drie zusters) (zie stuk 15)."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 22 van de grondwet.

Er zou sprake zijn van een hechte band tussen verzoeker en de referentiepersoon, die elkaar wekelijks een bezoekje zouden brengen. Al verzoekers gezinsleden zouden bovendien in België wonen, waardoor het onmogelijk zou zijn in het land van herkomst een gezinsleven te leiden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM betreft dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet

rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon of dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. In casu toont verzoeker derhalve geenszins het bestaan van de vereiste band van afhankelijkheid aan, zodat hij zich niet op artikel 8 EVRM kan beroepen.

Bovendien waarborgt artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een gezinsleven zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van zijn familieleven veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders. Het gegeven dat zijn familieleden in België zouden verblijven, vormt geen hinderpaal, doch is eigen aan een grensoverschrijdende relatie.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5,

2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM (RvV 13 juni 2014, nr. 125.589)

Tot slot merkt verwerende partij op dat, daargelaten het gegeven dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben, de thans bestreden beslissing niet werd genomen ten aanzien van minderjarige kinderen, zodat verzoeker zich niet dienstig op voormeld verdrag kan beroepen.

Het derde middel is niet ernstig.”

2.2.3.1. De verzoeker laat gelden dat de belangen van de kinderen geschaad zullen worden wanneer de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is *“(h)et belang van het kind (...) de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat”*. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf evenwel niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kan de verzoeker zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 17 juni 2013, nrs. 9717 (c) en 9718 (c)), zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.3.2. In zoverre de verzoeker de schending van de artikelen 3 en 9, van het Kinderrechtenverdrag aanvoert, wordt erop gewezen dat deze artikelen wat betreft de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Een schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en

T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu wijst de verzoeker op de band die hij heeft met zijn Italiaanse schoonvader, die reeds dateert van voor het huwelijk met diens dochter, waarmee hij reeds in 2012 een relatie had. Hij stipt aan dat hij zijn schoonvader wekelijks bezoekt en *vice versa* en dat de "*hechte familiale band binnen de Turkse cultuur (...) algemeen geweten (is)*".

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "*gezinsleven*" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn schoonvader dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De verzoeker voert *in casu* aan dat, hoewel hij meerderjarig is en niet samenwoont met zijn schoonvader, deze laatste toch financieel tussen komt in de kosten die hij heeft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, wat door de verzoeker niet betwist wordt. Bovendien wordt niet ingezien waarom de schoonvader van de verzoeker niet evenzeer zou kunnen instaan voor de kosten van de verzoeker wanneer de verzoeker het grondgebied verlaat. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen de verzoeker en zijn schoonvader dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bijgevolg toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn Italiaanse schoonvader niet aan.

Voor zover de verzoeker laat gelden dat zowel zijn echtgenote als zijn twee kinderen wettig in België verblijven, wordt er op gewezen dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoeker heeft geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn echtgenote of zijn minderjarige kinderen. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoeker en waarvan hij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht van de verzoeker op een gezinsleven te handhaven. De verzoeker dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om zijn recht op een gezinsleven te beschermen.

Voorts toont de verzoeker geen (concrete) hinderpalen aan voor het leiden van een gezinsleven met zijn vrouw en kinderen elders. Immers, hij houdt slechts voor dat wanneer hij met zijn echtgenote en twee kinderen in Turkije zou gaan wonen, het familieleven van zijn echtgenote in het gedrang zou komen, aangezien al haar familieleden (haar vader, moeder en drie zussen) in België verblijven. Er wordt evenwel op gewezen dat de echtgenote van de verzoeker, die net zoals de verzoeker de Turkse

nationaliteit heeft, niet samenwoont met haar vader, moeder en drie zussen en dat niet wordt aangetoond dat zij van hen afhankelijk zou zijn. Voorts belet de bestreden beslissing niet dat de familieleden van de echtgenote van de verzoeker hen in Turkije komen bezoeken en kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoeker en zijn echtgenote in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun (schoon)familieleden. Aldus toont de verzoeker niet aan dat hij het gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen niet elders kan leiden.

Bovendien blijkt, gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker sinds 31 oktober 2011, niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen. Uit alle voorliggende gegevens blijkt immers ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Ten slotte heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een aanvraag gezinshereniging met zijn Turkse echtgenote. De verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn gezinsleven met zijn schoonvader, echtgenote en kinderen dermate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitsersland, 22 EHRR 228).

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven met zijn schoonvader, zijn echtgenote en zijn kinderen verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3.4. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

2.2.3.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN